

ΑΙΩΝΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ γυναῖκα χτύπησε τὴν πόρτα μὲ τὸ ἀνάστροφο τοῦ χεριοῦ κ' ἔβαλε τὸ αὐτί της ν' ἀκούσῃ. Βήματα ἀπὸ πόδια ξυπόλυτα ἀκούστηκαν κι ὁ σύρτης τραβήχτηκε, ἐνῶ συγχρόνως τὰ βήματα ἀπομακρύνθηκαν. Ὅταν ἡ γυναῖκα γύρισε τὸ πόμολο καὶ μπήκε, ὁ ἄντρας ποὺ βρισκόταν μέσα εἶχε κιόλας πλαγιάσει στὸ κρεβάτι του, καὶ περίμενε κυτάζοντας τὴν πόρτα. Στὴ θεὰ τῆς γυναίκας ἀπόμεινε ἀδιάφορος. Κανένα κίνημα, ποὺ νὰ δείχνῃ ἕνα ὁποιοδήποτε αἰσθημα. Κι ἡ γυναῖκα, κι αὐτὴ τὸ ἴδιο,—δίχως νὰ πῆ λέξη πλησίασε στὸ κρεβάτι καὶ κάθισε στὸ γύρο.

— Βρέχει; ρώτησε ὁ ἄντρας.

— Ὅχι, ἀλλὰ κάνει κρύο.

Ἡ ἔκφραση τῆς γυναίκας ἦταν μελαγχολικὴ, ἐνῶ τὸ μάτι της καθὼς τὸ γύριζε στὴν κάμαρα ἦταν ψυχρὸ καὶ υποψιάζικο.

Ὁ ἄντρας ξαπλωμένος ἀνάσκελα μὲ τὰ χέρια πίσω στὸ κεφάλι χασμουρήθηκε ...

— Ποῦ πᾶς; τὴ ρώτησε μέσα ἀπὸ τὸ χασμούρημα.

— Στὴν πόλη ...

— Νὰ κάνῃς;

— Δουλειές ... σ' αὐτὸ κυτάχτηκαν κι ὁ ἄντρας γελῶντας δυνατὰ ἔπλωσε τὰ χέρια του.

— Ἐλα, τῆς εἶπε.

Ἡ γυναῖκα ἔσκυψε καὶ φιλήθηκαν.

Καθὼς τὴν ἀγκάλιασε τὸ γυμνὸ του χέρι ἄγγιξε τὸ κρύο ἀδιάβροχό της. Τὸ μάζεψε εὐτὺς μέσα στὴν κουβέρτα.

— Πῶ, πῶ, κρύο! εἶπε. Σὺ θὰ ξεπαγιάσῃς. Ἔτσι θὰ πᾶς κάτω; τὴ ρώτησε μ' ἐνδιαφέρο.

— Ἔτσι.

— Εἶσαι τρελή ... θὰ πάρῃς καμιὰ πούντα. Γιατί δὲν ἔχεις τὸ πανοφῶρι σου;

— Γιατί ἤθελα νὰ φορέσω τὸ ἀδιάβροχό μου ... μὰ δές, δὲν μοῦ πάει ὥραϊα;

— Ἐλα, ξανάπε ὁ ἄντρας ...

Φιλήθηκαν πάλι ...

— Βγάλε τὸ καπέλο σου, τῆς ἔλεγε ἀνάμεσα στὰ φιλιὰ ...

— Ὅχι, ἀποκρινόταν αὐτή.

— Γιατί;

— Γιατί θὰ φύγω.
 — Μὴν εἶσαι κουτή.
 — Ὅχι, ὄχι, θὰ φύγω, ἀλήθεια.
 — Βγάλε τὸ καπέλο σου ... καὶ τὴ φίλησε θερμά, ψιθυρίζοντας ἓνα τρυφερό ἐρωτόλογο.

Ἡ γυναῖκα ἔβγαλε τὸ καπέλο της ..

— Καὶ τὸ μουσαμᾶ σου.
 — Μ' ἀγαπᾷς ; εἶπε δειλὰ ἡ γυναῖκα.
 — Μόνο σένα ἀγαπῶ.
 — Ἀλήθεια ; ... μὰ λὲς ἀλήθεια ;
 — Μόνο σένα ... μόνο σένα—καὶ τὴ φιλοῦσε καὶ τῆς χάδευε τὸ κεφάλι καὶ τὰ μαλλιά, ἔλαφρὰ μὲ τρυφερότητα, καὶ τὴν κυτοῦσε στὰ μάτια.

— Πόσο σ' ἀγαπῶ ... πόσο σ' ἀγαπῶ, τοῦλεγε ἡ γυναῖκα καὶ τοῦ φιλοῦσε τὰ χέρια .... Μὰ σὺ δὲ μ' ἀγαπᾷς ..., καὶ τὸν κύταξε μὲ χαμόγελο ἐνῶ τὰ μάτια της γιόμισαν δάκρυα.

— Ἐχω καὶ κανέναν ἄλλο ν' ἀγαπῶ ὅξω ἀπὸ σένα· εἶπε ὁ ἄντρας, ἀτλά ... Μόνο σένα ἔχω .....

— Μπορεῖ ... εἶπε ἡ γυναῖκα συλλογισμένη ..

— Ἐλα βγάλε τὸ πανοφῶρι σου ... μὴν κάθεσαι μ' αὐτό. Καὶ βάλθηκε νὰ τῆς ξεκουμπῶνῃ τὸ γιακά. Τὰ ζεστά του χέρια ἀγγιξιν τὸ λαιμό της ... Μιὰ αἰφνίδια εὐτυχία πλημμύρισε τὴν καρδιά της ...

— Νὰ κλείσωμε .. τοῦ εἶπε ...

Πῆγε στὴν πόρτα, ἔβαλε τὸ σύρτη καὶ γυρίζοντας ξεκούμπωνε τὸ πανοφῶρι της. Τὸν κρυφοκύταξε ... ἦταν ἀνασηκωμένος καὶ κρατοῦσε τὴ γραβιάτα του καὶ τὴν ἐπιθεωροῦσε σφυρίζοντας ....

—Θὰ πάη στὸ κάλεσματῆς Καίτης, συλλογίστηκε ἡ γυναῖκα.. Φαινόνταν πὼς εἶχε ἐντελῶς ξεχάσει τὴν παρουσία της ... Ἡ γυναῖκα ἔνοιωθε ἓνα ἄδειο .. καὶ συνάμα ἀηδία καὶ πίκρα θανάσιμη ..

Τὴν ἀνυπόφορη δυσφορία ἔνοιωθε μένοντας ... ἀλλὰ οὔτε νὰ φύγη δὲν ἤθελε... μὲ ξεκούμπωτο τὸ ἀδιάβροχό της καὶ τὴ ζώνη σούρνοντας πῆγε στὸ τραπέζι του κ' ἔψαχνε τὰ χαρτιά του ... πὼς ἤθελε νὰ φύγη ἀλλὰ ἔμενε ... θᾶμενε ... ὅλο ἔτσι γίνεται ... τέλος πάντων εἶναι κάτι ἄλλο αὐτὸ ποὺ ζητᾷ ... τί κοινὲς οἱ ὥρες ποὺ περνοῦν μαζί ...

— Θὰ πᾶς στῆς Καίτης ; τὸν ρώτησε ἀδιάφορα ἀπὸ κεῖ ποὺ στεκόταν ..

— Θὰ πάω. . ἀλήθεια τί ὥρα εἶναι ; ξέρεις ; τὴν ρώτησε μὲ βιάση..

— Τεσσερισήμιση . .

— Διάολε. . πῶς πέρασε ἡ ὥρα. . καὶ πετάχτηκε. Ψέματα, ἦταν μόλις τρεῖς, ἀλλὰ τῶπε ἔτσι γιὰ νὰ τελειώνουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

— Εἶσαι βέβαιη;

— Βεβαίωτατη — Τί ὥρα θὰ πᾶς;

— Στις πέντε. . . ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ σηκωθῶ. . . . ὅσο νὰ ξουριστῶ. . νὰ ντυθῶ. . . . εἶπε ὁ ἄντρας.

— Προφτάνεις. . τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα. Κούμπωσε τὸ ροῦχο της, ἔβαλε τὴ ζώνη της καὶ πῆγε στὸν καθρέφτη νὰ φορέσῃ τὸ καπέλο της. . . σὰ νὰ μὴν εἶχε προηγηθῆ τίποτα — σὰ νὰ μὴν εἶχε πάει νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα. . σὰ νὰ μὴν εἶχε δοκιμάσει τὸ κῦμα ἐκεῖνο τῆς εὐτυχίας στὴν ἰδέα πὼς θ' ἄμεναν μαζί τὸ ἀπόγεμα ὅλο. . .

— Φρίκη! . . ψιθύρισε σιγὰ καθῶς κυταζόταν στὸν καθρέφτη.

— Τί φρίκη, ποῦ εἶναι ἡ φρίκη;

— Στὸ κεφάλι μου, . . ποῦ ἄλλοῦ!..

Δὲ μὲ ξέρεις, δὲ σὲ ξέρω,
ὑποφέρεις, ὑποφέρω. .

ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ ὁ ἄντρας καὶ καθιστὸς ἔψαχνε νὰ βρῆ τίς καλτσόδετες του. .

Δὲ μὲ ξέρεις, δὲ σὲ ξέρω,
ὑποφέρεις, ὑποφέρω,

τὸν συνόδευε δεύτερη φωνὴ ἡ γυναῖκα. . . Τὸ καπέλο της δὲν τὸ φόρεσε, παρὰ ἔτσι καθῶς ἦταν ντυμένη πῆγε καὶ ξάπλωσε στὸ κρεβάτι του. . .

— Κατεβαίνουμε μαζί, τοῦ εἶπε. . κι ἄναψε ἓνα τσιγάρο

— Καλά, εἶπε ἐκεῖνος.

Ἡ γυναῖκα κυτᾶζοντας στὸ ταβάνι βάλθηκε νὰ συλλογιέται κεῖνα τὰ ἴδια ποῦ εἶχε συλλογιστῆ ἑκατομμύρια φορές, σ' αὐτὴ τὴν ἴδια κάμαρα. . . σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο κρεβάτι. . . πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν τῆς ἔδωκε ποτέ, ὅ,τι τὴν ἔκαμε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. . . κι ἂν τῆς τὸ δώκε ἦταν μέσα σὲ μιὰ στιγμή—νὰ ἔτσι σὰν ἀστραπή. . . μ' ἓνα κύταγμα, μ' ἓνα κίνημα. . . ἐκεῖ ναί, τῆς δίνει ἀκέρια ὅ,τι ζητᾷ ἀπο τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ μόνο ἔτσι. — “Ὅλα τ' ἄλλα εἶναι κοινὲς λεπτομέρειες. . . συχνὰ φριχτές. . φέρνονται σὰν ξένοι. . . πολλὲς φορές σὰν ἐχθροὶ—ἄβυσσο ἀνάμεσα τους—καμιὰ συνεννόηση. . ξένοι, ὀλότελα ξένοι. . . Καὶ πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή. . κάποτε ξαναβρίσκονται μαζί. . . κυτᾶζονται στὰ μάτια. . . γελοῦν, λένε τὸν πρῶτο λόγο ἔπειτα ἀπὸ τὴν καταστροφή. . ὁ λόγος

πού αυτός τῆς λέει εἶναι ἡ εὐτυχία— τῆ στιγμῇ ἐκείνη δὲν ὑπάρχει καμιά εὐτυχία νὰ μετριέται μ' αὐτὴ πού νοιώθει. Πού βρίσκει τὸν τρόπο νὰ τὴν καταπέιθῃ ; ... πῶς τῆς δίνει σ' ἐκείνη τῆ στιγμῇ μιὰ πραγματικότητα ἀνώτερη ἀπὸ κάθε πλάσμα τῆς φαντασίας της!... Ἐπειτα ὁμως; ἐκεῖνο πού ἀκολουθεῖ ἀμέσως;.. Γιατί ν' ἀλλάξῃ μέσα του τόσο εὐκολα τὸ αἶσθημα ;

Γιατί τόσο εὐκολα νὰ τὸν χάνῃ ; ὁλότελα νὰ τὸν χάνῃ ; Ν' ἀλλάξῃ τόσο ... σὲ τίποτα σὲ τίποτα νὰ μὴ μοιάζῃ... Αὐτὸς πού μὲ μιὰ λέξη μόνο τὴν πείθει γιὰ ὅλα... ὁ ἴδιος μπορεῖ νὰ τῆς γίνῃ ξένος... ἀντιπαθητικός... σὰν ὄλους... τότες πού γιὰ τὸ τίποτα τὴν ἐξευτελίζει, τὴν ταπεινώνει χωρὶς καμιά δυσκολία... πάνω στὴν κουβέντα μπροστά σ' ἄλλους... τίς στιγμὲς αὐτές, τὸ ξέρεי καλά, δὲν εἶναι ἡ γυναῖκα πού μαζί της εἶναι συνδεμένος... εἶναι ὁ ὁποιοσδήποτε πού τὸν ἐνοχλεῖ.. Κι ὁμως ξέρει ἐπίσης καλὰ πὼς κανένας ἄλλος δὲν ἀξίζει τὴν ἀγάπη της... Γιατί ; Γιατί εἶναι ἔτσι... δηλαδή ἔτσι τῆς φαίνεται, κι αὐτὸ φτάνει... ὅταν μιλάῃ γιὰ τὸν ἔρωτα., εἶναι σὰν ν' ἀκούῃ αὐτὴ ἓνα τραγοῦδι... ἓνα παθητικὸ τραγοῦδι... ἄλλος μιλάει ἔτσι ; ὄχι. Κανείς. Αὐτὸς δὲν ἔχει τὴν ἴδια ἀποκλειστικότητα, θὰ μπορούσε ν' ἀπασχοληθῇ μὲ τὴν πρώτη γυναῖκα πού τοῦ τύχαινε. Δίχως προτίμηση... μ' ὅποια νᾶναι... μόνο νὰ τοῦ φερθῇ θερμὰ σώνει... ὄχι ὅτι κυνηγᾷ τίς γυναῖκες... ὄχι, κυνηγᾷ κι αὐτὸς κάτι ἄλλο... ἡ διαφορὰ εἶνε πὼς ἐκεῖνος ψάχνει παντοῦ νὰ τὸ βρῇ ἐνῶ αὐτὴ ψάχνει διαρκῶς στὸ ἴδιο μέρος.

— Πόσο θάθελε νὰ τοῦ τὰ πῆ ὅλα τοῦτα... νὰ ἐξηγηθοῦν, νὰ μὴ γελιοῦνται σὲ τίποτα... Ἡ πραγματικότητα ἦταν ἀνυπόφορη... Δὲν τοῦ μίλησε ποτέ... τίποτε ἀπ' ὅ,τι τῆς περνᾷ ἀπὸ τὸ μυαλό δὲν τοῦ λέει... Ἡ ἀγανάκτηση, ἡ ἀνάγκη νὰ ξεσπάσῃ τὴν παρακινεῖ κάποτε... ἀλλὰ ἡ περηφάνεια τῆς κρατᾷ τὴ γλῶσσα σὲ μιὰ σιωπὴ ὅλη πείσμα... τίποτα δὲ φανερώνει ἀπὸ κείνο πού συλλογιέται. Κι αὐτὸ γίνεται χρόνια... νὰ τοῦ τὰ πῆ... ἀλλὰ ἀν σιχώσῃ τοὺς ὤμους ἀδιάφορα ; ἀν φανῇ πῶς τὸν κουράζουν αὐτὲς οἱ αἰσθηματολογίες ; τότε πρέπει νὰ χωρίσουν... πρέπει νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ... εἶναι δυνατὸν αὐτό; ἀδύνατο !... μονάχα ἓνα δὲν ξέρει ἄραγε ἀν διακόψῃ, ἡ δυστυχία της θάναί μεγαλειότερη ἀπὸ τὴ δυστυχία πού περνᾷ ὄντας μαζί του ;

— Ποιὸς ξέρει .. κι ὁμως ἡ ὕστερη αὐτὴ ἀπόφαση... λάμπει κάποτε στὸ νοῦ της μὲ ἀπερίγραπτη ἀγαλλίαση ... Ἴσως εἶναι τὸ μόνο ὄνειρο της πιά αὐτό ... Κάποτε ρωτιέται ποιάναί ἡ ἀληθινή της δύναμη, ἡ ἰκανότητα νὰ ξέρῃ τί ἔχει ἀξία μὲ τόση καθαρότητα, ἢ ἡ ἀδυναμία της νὰ πέφτῃ ἀκατάπαντα ;... Ὁ,ι παίρνει ἀπὸ τὴ σχέση τους αὐτὸ δὲν

είναι παρά η άσκημη καρικατούρα από τὸ πρᾶμα ποὺ ζῆ στὸ κεφάλι της ... ἔ, λοιπόν ... γιατί δὲ μιλά ;—γιατί δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ... γιατί δὲν θέλει νὰ τοῦ πῆ πὼς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀγάπη του ... ὄχι δὲν ἔχει ἀνάγκη ... οὔτε τὴν ἀγαπᾷ, οὔτε τὸν ἀγαπᾷ ... εἶναι δυὸ ἄνθρωποι ποὺ συναντιοῦνται ἀπὸ συνήθεια ... τίποτα ἄλλο—μπορεῖ νὰ πάῃ στῆς Καίτης .. ὅπου θέλει ... κι' αὐτὴ μπορεῖ νὰ κίνη τὸ ἴδιο, ὅπου τῆς ἀρέσει ...

Ἄπο κεῖ ποὺ ἦταν ξαπλωμένη τὸν παρακολουθοῦσε νὰ ετοιμάζεται. Τὴν εἶχε τέλεια λησμονήσει ... Ἄνοιγε τὰ συρτάρια του—ἔβγαζε ὅ,τι τοῦ χρειαζόταν ... Πλύθηκε, ξουρίστηκε.— Ὅταν ἦταν πιά νὰ πάρῃ τὸ καπέλο του ἢ γυναῖκα σηκώθηκε.

— Πᾶμε ; τὸν ρώτησε.

— Πᾶμε.

— Ἐέρεις, .. τοῦ εἶπε καθὼς κατέβαιναν, ὅταν σοῦπα πὼς εἶναι τεσοερισήμιση δὲν ἦταν παρά τρεῖς... ὥστε μὴ βιάζεσαι ...

— Θὰ πάω στὸ καφενεῖο νὰ διαβάσω καμιά ἐφημερίδα ... εἶπε ἐκεῖνος δίχως νὰ ἐνδιαφερθῆ γιατί τῶκαμε αὐτό.

Ἄση ὥρα πήγαιναν μαζί δὲν εἶπαν λέξη· χώρισαν κ' ἡ γυναῖκα τράβηξε τὸν κατήφορο ... Γιὰ μιὰ στιγμή στάθηκε στὸ ὕψωμα κ' εἶδε ἕνα γύρω τῆ θέα ποὺ ἀπλωνόταν ... Ὁ χειμωνιάτικος ἥλιος, πρὸς τὴ δύση πιά, εἶχε φανεῖ μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ φώτιζε μ' ἕνα χλωμὸ ζεστὸ φῶς τὴν πόλη... Ἐκλείσε τὰ μάτια της κι' ἀνάσανε βαθυὰ τὸν κρῦο ἀέρα ποὺ μύριζε πεῦκο.

— Νὰ μποροῦσε νὰ φύγῃ... τί καλά!....

— Λοῦλα ! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τ' ἀνδρός, καὶ τὸν εἶδε νᾶρχεται... Ἔκαμε νὰ φύγῃ... γιὰ μιὰ στιγμή ἔκαμε νὰ φύγῃ... δὲν τῶκαμε... Στεκόταν καὶ τὸν περίμενε κ' ἡ καρδιά της χτυποῦσε γεμάτη προσδοκία...

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ